

ensstemmelse med Lovens Forskrifter om, at Rigsdagens Valutaudvalg og Ministeriet er medbestemmende om, hvornaar og til hvilke Formaal Valutakreditterne skal stilles til Raadighed. Hvad Banken kan gøre indenfor Rammen af sine egne Beholdninger, er een Ting, men naar Rigsdagens og Samfundets Medvirken kræves, maa det dog formentlig være indenfor de Rammer, som den gamle Lov har givet, og som den nye Lov fortsat har søgt at bevare — en Medvirken, der ogsaa maa siges at være i høj Grad paa-krævet, al den Stund det kan komme til at dreje sig om meget betydelige økonomiske Risikoer for Samfundet.

Det ærede Medlem Hr. Lange talte saa om Situationen med de mange arbejdsløse eller maaske mere om Prisniveauet og fremhævede, at det var ikke af nogen Betydning at tale om, at Næringslivets Avancer skulde kontrolleres og eventuelt nedsættes; det eneste, der efter hans Mening var Grund til at fæste Opmærksomheden paa, var Arbejder-nes Løn. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem heri. Hvis en Bestræbelse for at faa Prisniveauet ned skal støttes af offentlige Foranstaltninger, kan denne Bestræbelse fornuftigvis ikke have den ensidige Karakter, at man kun retter den mod den ene Del af Samfundet; saa maa man rette sine Bestræbelser mod alle Sider, mod Industri og Handel som mod Arbejderne og mod Tjenestemændene, og hvad der i øvrigt kommer i Betragtning. Og medens der intet som helst findes, der muliggør en Indskriden overfor den besiddende Del af Samfundet, findes der en Ordning af Lønsprogsmaalet, hvorved Lønnen automatisk gaar ned, en Ordning, der kun er 5—6 Maaneder gammel, og som om nogle faa Maaneder vil vise sine Virkninger. Jeg tror ikke, man kan komme Spørgsmaalet i den Henseende synderlig nærmere, udover hvad Parterne selv til enhver Tid kan forhandle sig til Rette om. Naar det ærede Medlem hævder, at Regeringen er den nærmeste til at sørge for Lønsnedsættelser, saa er han ganske paa Vildspor. Det kan ikke være Regeringens Opgave at vende sig ensidigt mod Arbejderne og kræve deres Løn nedsat, samtidig med at man herinde paa det alvorligste foreholder os, at vi endelig ikke maa røre ved Erhvervs- livets Avancer.

Naar det ærede Medlem om Valutasagen endte med at erklære, at vi maatte have en endelig Afgørelse, og den maatte vi have nu, vil jeg sige, at det kan jo lyde meget kønt, og jeg ser ogsaa, at der skrives hist og her Artikler i lignende Retning, men mon nogen for Alvor mener, at det

lille danske Samfund er i Stand til selv at bestemme, om den endelige Afgørelse skal falde just i denne Maaned, eller om den skal udskydes, eller om den skal fremskyndes adskilligt mere, end man herinde ønsker? Jeg maa fraraade, at man under den Periode af Usikkerhed, som ikke mindst er fremkaldt ved den megen Tale om Valutaspørgsmaalet, bilder sig ind at kunne skride til noget, der har Navnet: endelig Afgørelse, dels fordi jeg, som alt sagt, ikke ønsker, at vi gennem Lovgivningen direkte skal støtte Spekulanterne, og dels fordi jeg ønsker under alle Forhold at bevare Rigsdagens Frihed ogsaa i den kommende Tid. Min Opfattelse af Situationen er den, at selv om vi nu er kommet fremad og frem ad den Vej, som jeg jo unægtelig anser det for glædeligt, at vi har bevæget os frem ad, er dog paa den anden Side intet i den Grad afklaret, at man tør fastslaa, at Tiden netop i dette Øjeblik er inde til at træffe en endelig Afgørelse. Det er slet ikke udelukket — det troede jeg dog, det ærede Medlem Hr. Lange var fuldkommen i Stand til at se —, at saadanne Bevægelser som dem, vi har set i dette Aars Sommer, atter kan sætte ind og atter kan nødvendiggøre nye Forhandlinger om Sagen, ja, maaske endog ny Lovgivning, inden vi kommer ud af Aaret 1926. Dette er aldeles ikke udelukket, og derfor synes jeg ikke, man skal gøre sig Fremtiden besværligere, end det er rimeligt, og det vilde man utvivlsomt gøre, hvis man i dette Øjeblik mente at kunne fastslaa, at nu var vi ved Afgørelsen og Enden paa det hele. Derom taler adskilligt flere med end de ærede Medlemmer, der har beskæftiget sig med Sagen herinde.

Jeg maa sige, at jeg tror unægtelig, det ærede Medlem Hr. Rode har megen Ret, naar han gør den Betragtning gældende, at et bestemt Løfte om at holde Kursen 90, et bestemt Løfte om, at nu skal der være en Pause paa netop et Aar eller et Aar og en Maaned — eller hvor meget det er, man fra den Side mener —, ikke kan gives. Jeg haaber, at Lovens Løfte om at undgaa Fald dybere ned end til et vist Minimum kan holdes nu, saaledes som det blev holdt ved den forrige Lov, men et bestemt Løfte om ikke i denne Periode at komme over 90 kan ganske sikkert ingen give og derfor heller ikke et absolut Tilsagn om, at den nuværende Pause omkring 90 just skal have en Varighed af 13 Maaneder. Som alt fremhævet kan fremmede Kræfter komme til at øve stor Indflydelse paa disse Forhold, saaledes